

Afghanistan

Land en volk

Afghanistan ligt aan de oostkant van het Midden Oosten, tussen Iran en Pakistan in. Het land heeft vanouds een strategische ligging tussen het Midden-Oosten, het Indische subcontinent en Centraal Azië. Gevolg is, dat het land snel betrokken wordt in internationale conflicten. Voorts telt het land maar liefst 77 etnische groepen, wat een bron kan zijn van onderlinge spanningen. Buitenlandse mogendheden kunnen bovendien de verschillende bevolkingsgroepen tegen elkaar uitspelen.

De belangrijkste etnische groepen zijn:

- ❖ Pashtoen (46%), onderverdeeld in Durrani en Ghilzai;
- ❖ Perzische (27%), m.n. Tadzjieken;
- ❖ Turks (14%), m.n. Oezbeken en Turkmene;
- ❖ Hazara's (9%): stammen af van Mongoolse stammen en zijn sji'iten (in tegenstelling tot de soennitische meerderheid)
- ❖ Overigen (4%).

Het aantal inwoners van Afghanistan wordt geschat op 28 miljoen.

Leefwijze en cultuur

Afghanistan heeft een sterke traditie van poëzie, wat ook een grote educatieve functie heeft. Men is extreem gastvrij en theedrinken is een belangrijk ritueel in het contact met hen. Interesse in hun cultuur wordt erg gewaardeerd.

Afghanen zijn ook trots op het onafhankelijke karakter van hun land. Geen enkele mogendheid heeft het land ooit kunnen inlijven. Wel hebben zij er minderwaardigheidsgevoelens over de rol de hedendaagse rol van hun land.

Ongeveer 5 miljoen Afghanen leeft een nomadisch bestaan. Verder is noemenswaardig, dat het Afgaanse nieuwjaar samenvalt met het begin van de lente op 20 of 21 maart.

Taal

Dari is de officiële taal en wordt door alle hoogopgeleiden gesproken. Dari is nauw verwant aan het Farsi (Perzisch) dat in Iran wordt gesproken. Ongeveer de helft van de Afghanen spreekt overigens Pashtoe in plaats van Dari.

Bestuur en burgeroorlog

In de jaren tachtig van de vorige eeuw was een communistisch bewind aan de macht die werd gesteund door de Sovjet-Unie. Uiteindelijk werd de communistische president ten val gebracht door verschillende Moedjahidien-groepen (islamitische strijders), maar vervolgens gingen deze groepen met elkaar vechten. Elke etnische groep had namelijk wel een eigen verzetsgroep en er waren ook kleinere lokale groepen rondom één persoon. Sinds 1996 kwam echter een nieuwe groepering aan de macht: de Taliban. Zij bestaan vooral uit Pashtoen, de grootste bevolkingsgroep van het land, en hebben lange tijd 90% van Afghanistan in handen gehad. In het begin van hun opmars werden de Taliban vaak met opluchting begroet: zij pakt lokale krijgsheren aan en brachten een relatieve rust na vele jaren van (burger)oorlog. Naarmate de Taliban meer land in bezit kregen werden ze echter strikter. De Taliban zijn namelijk extreem

fundamentalistisch. Zo mochten vrouwen niet meer buitenshuis werken en waren mannen verplicht hun baard te laten staan. Voor de inwoners van Kaboel was de overgang het grootst. Hier was de leefwijze het meest verwesterd.

Na de aanslagen van 11 september 2001 op (o.a.) de 'Twin Towers' in New York greep de internationale gemeenschap in en werden de Taliban uit het machtscentrum verdreven. Er kwam een nieuwe regering onder leiding van interim premier Karzai en er werd begonnen met de wederopbouw. Toch blijkt de opbouw van Afghanistan een moeizaam proces. Er zijn nog geregeld aanslagen door o.a. de Taliban.

Godsdienst

Nagenoeg alle Afghanen zijn soennitische moslims, behoudens de sji'itische Hazara's, Er zijn misschien zo'n 1000 Afghaanse christenen. Er is geen godsdienstvrijheid en zending is niet toegestaan. Christenen ondervinden ernstige vervolging door extremisten en clanleden. Er is geen vervolging door de regering, maar de regering biedt ook geen bescherming.

In Nederland

De grootste groep Afghaanse vluchtelingen in Nederland behoren tot de Dari-sprekenden. Een minderheid hoort tot de Pashtoen. Afghanen nemen hun verschillen vaak mee op de vlucht, waardoor men elkaar vaak enorm wantrouwt.

Afghanen zijn net als Somaliërs moeilijk te bereiken met het evangelie, vooral vanwege de groepsdruk. Toch is er ook bij hen een verborgen interesse. Het komt zelfs steeds vaker voor, dat men dat in een grotere groep durft te uiten. De laatste jaren merken we steeds meer, dat God het hart van deze mensen opent voor het evangelie. Meestal is één op één contact dan de aangewezen weg om iemand te begeleiden.